

عنوان مقاله:

فقر زدایی در پرتو رویکرد فقهی به مقاصد الشریعه

محل انتشار:

دوفصلنامه فقه حکومتی، دوره 6، شماره 12 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

سجاد جنابادی - مدرس حوزه علمیه و طلبه سطح چهار

سید احمد حبیب نژاد - دانشیار گروه حقوق عمومی دانشکده فارابی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

از منظر اسلام، همه افراد جامعه در برابر بی عدالتی و فقر مسئول اند. برای برطرف شدن فقر در جامعه اسلامی دو گونه تدابیر حکومتی و فردی در تراث دینی وجود دارد که یکی از اهداف مهم این تدابیر دریافت سهمی منطقی و معقول از ثروت جامعه و طبقات دارا به نفع بازتوزیع این درآمدها در راستای فقرزدایی می باشد. به نظر می رسد با تکیه برآموزه های اسلامی و در جهت تحقق الگوی پیشرفت اقتصادی بتوان ادعا کرد نمود افرادی که در محدوده فقر مطلق، زندگی می کنند، در بهره مندی از امکانات عمومی جامعه در اولویت هستند و در آموزه های قرآن نیز میان بهبود رفع فقر و صلح و ثبات، و میان فقر و فساد و کاهش امنیت داخلی و بین المللی رابطه تعاملی وجود دارد. سه مولفه امنیت، عدالت و فراوانی نعمت، همواره از ارکان و مولفه های رفاه در نظریه اسلامی فقر زدایی می باشد و ابزارها و ظرفیت هایی نیز برای مخاطبین مختلف در جهت رسیدن به این مولفه ها مشخص گردیده است. این مقاله می کوشد تا دریچه ای به سوی فهم بیشتر و موثرتر از فقرزدایی گشوده و نشان دهد که این مفهوم در قرائت اسلامی اش، بر کدام مبانی فقهی و حقوقی مترتب است و این قرائت بامطالعه موازی مقاصد الشریعه-در معنای مصلحت محافظت بر مقصود شرع - به چه شکلی نمایان شده است.

کلمات کلیدی:

مقاصد الشریعه، فقر زدایی، فقر، رفاه، عدالت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1626046>

